

Piotr Beczala, tenor —Àries d'òpera i cançons

Palau Grans Veus

Dijous, 13 de maig de 2021

– 20 h

Sala de Concerts

Programma

Piotr Beczala, tenor
Sarah Tysman, piano

Stefano Donaudy (1879-1925)

Vaghissima sembianza

Freschi luoghi, prati aulenti

O del mio amato ben

Ottorino Respighi (1879-1936)

Lagrime

Scherzo

Stornellatrice

Nevicata

Pioggia

Nebbie

Ermanno Wolf-Ferrari (1876-1948)

4 Rispetti, op. 11

Francesco Paolo Tosti (1846-1916)

L'ultima canzone

Chi sei tu che mi parli

Ideale

Giuseppe Verdi (1813-1901)

“Di tu se fedele il flutto m’aspetta”, ària de Riccardo d’*Un ballo in maschera*

“Quando le sere al placido”, ària de Rodolfo de *Luisa Miller*

Giacomo Puccini (1858-1924)

“Recondita armonia”, ària de Cavaradossi de *Tosca*

Durada aproximada del concert: 80 minuts, sense pausa

Concert enregistrat per Catalunya Música

#clàssics

Comentari

Amb una cançó encisadora composta als tretze anys, *Vaghissima sembianza*, el compositor italià Stefano Donaudy (Palerm, 1879-Nàpols, 1925) va aconseguir la popularitat que les seves òperes mai coneixerien. De fet, tres anys abans de la seva mort abandonava la seva carrera després del fracàs de *La fiamminga*, l'última òpera. No va tenir sort a l'escenari, però gràcies a la seva col·lecció de 36 *Arie di Stile Antico*, amb lletres del seu germà Alberto, Donaudy es va guanyar el favor del públic i el dels cantants. Són peces senzilles, elegants i expressives, amb joies com *O del mio amato ben* i *Vaghissima sembianza*, que el mític Enrico Caruso va convertir en una fita discogràfica amb un enregistrament del 1920 que va poder escoltar el propi compositor.

Un segle després, les seves cançons, gravades i interpretades en recitals per veus llegendàries –Mario Lanza, Claudia Muzio, Jussi Björling, Carlo Bergonzi o Luciano Pavarotti hi figuren en una galeria il·lustre– continuen captivant el públic amb aquesta curiosa recreació de l'estil *antico*, amb ressons de Caldara o Vivaldi embolcallats per l'elegància i la calor lírica de tall romàntic. Una combinació ideal per obrir el programa que el tenor polonès Piotr Bezcala i la pianista francesa Sarah Tysman consagren especialment a l'inesgotable repertori d'àries i romances de cambra italianes. S'hi respira l'atmosfera elegant, nostàlgica i un punt decadent de les vetllades musicals als salons aristocràtics de la vella Europa de finals del segle XIX i principis del segle passat.

Ottorino Respighi (Bolonya, 1879-Roma, 1936) va aconseguir la fama amb l'opulència orquestral dels seus poemes simfònics *Fonts de Roma* i *Pins de Roma*, però l'èxit als auditoris ha enfosquit la resta d'un llegat immens que inclou grans òperes com *La fiamma* i refinades cançons que mereixen ser més conegudes.

La varietat poètica d'aquestes peces, escrites abans del 1910, van de la melangia de *Lagrime* i l'expansió lírica de *Stornellatrice*, al joc de contrastos poètics de *Nevicata* i *Pioggia*, i la intensitat de *Nebbie*. La frescor lírica i el sentit de la paraula, reforçada per un refinat acompanyament pianístic, ja anuncien un estil personal afí a l'estètica romàntica.

En l'ampli, variat i poc divulgat catàleg del compositor Ermanno Wolf- Ferrari (Venècia, 1876-1948), conegut per la seva deliciosa òpera *Il segreto di Susanna*, figuren tres reculls de cançons que donen vida musical als tradicionals *rispetti* recollits en els *Cants toscans*. Els *Rispetti op. 11* i *12* són del 1902 i cadascun reuneix quatre cançons. El tercer i més extens aplega quaranta-quatre cançons sobre versos tradicionals toscans, publicades el 1935 amb el títol de *Canzionere, op. 17*. De temàtica amorosa –es tracta d'una salutació respectuosa a la persona estimada–, un *rispetti* és un tipus d'estrofa poètica de la llengua toscana, generalment format per sis o vuit versos hendecasil·labs, que va aconseguir la seva màxima esplendor al segle XV. Wolf-Ferrari ret homenatge d'aquesta manera a la tradició que roman fidel a un estil líric guiat per un inspirat melodisme.

Dues de les més emblemàtiques cançons de Francesco Paolo Tosti (Ortona, 1846-Roma, 1916), *L'ultima canzone* i *Ideale*, i la menys coneguda *Chi sei tu che mi parli*, mostren l'estil líric i la gran inspiració melòdica del prolífic i molt popular compositor italià, posteriorment nacionalitzat britànic. Va trobar el seu espai natural en el gènere de la *romanza da salotto italiana*, en què va triomfar amb un estil propi, molt equilibrat i elegant, amb un sentit natural del cant ple de matisos expressius.

L'òpera tanca el programa amb la plenitud lírica de Giuseppe Verdi (Le Roncole, 1813-Milà, 1901) i la passió de Giacomo Puccini (Lucca, 1858- Brussel·les, 1924), una aposta d'èxit segur. La *canzone* de Riccardo “Di tu se fedele il flutto m’aspetta”, del primer acte d’*Un ballo in maschera*, és tan brillant com exigent en la seva teatralitat i el sentit de l’humor, de lleuger i canviant pols rítmic per mostrar l’alegre loquacitat, no exempta d’un cert nerviosisme, de Riccardo en l’escena de la seva visita, disfressat de pescador, a la casa de la fetillera Ulrica.

La segona i antològica pàgina suposa un veritable test per mesurar el mestratge en el fraseig verdià: l’escena i ària de Rodolfo “Quando le sere al placido”, del tercer acte de *Luisa Miller*. Una ària de forma i estil tradicionals, amb un recitatiu que obre el camí a una expressió dramàtica de més intensitat, amb frases que expressen la desesperació de Rodolfo, que pensa, equivocadament, que ha perdut l’amor de Luisa. La vehemència i la intensitat es mouen ja en l’estil del tenor *spinto*. Són, per cert, dos títols que Beczala ha cantat al Gran Teatre del Liceu amb èxit. La temperatura lírica anirà *in crescendo* amb la passió de Mario Cavaradossi en la lluminosa “Recondita armonia”, del primer acte de *Tosca*, ària de bellesa melòdica captivadora que expressa el seu amor ardent per Floria Tosca.

Javier Pérez Senz, periodista i crític musical.

Biografies

Piotr Beczala, tenor

És un dels tenors lírics més reclamats del moment i convidat habitual a les principals sales operístiques del món. Nascut a Polònia, és aclamat no solament per la bellesa de la seva veu, sinó també pel compromís absolut amb cada personatge que assumeix. A més de la vessant operística, ha interpretat moltes de les grans obres vocals, amb les millors orquestres i directors d'arreu.

La temporada 2020-21 va començar amb un recital amb la soprano Sondra Radvanovsky al Liceu. I la seva agenda inclou un concert benèfic a la Konzerthaus de Viena. En format de concert, la visita al Teatr Wielki de Varsòvia, a la Sociedad Filarmónica de Bilbao, novament la Konzerthaus vienesa, i una gala amb Plácido Domingo al Teatre Bolxoi de Moscou. Així mateix, novament amb S. Radvanovsky, la participació al cicle Met Stars Live in Concert, col·laboració que té un altre concert a Wuppertal (Alemanya) retransmès en directe per internet. A l'Auditorio Nacional de Música de Madrid interpretarà *Das Lied von der Erde* de Mahler amb l'Orquesta Nacional de España, sota la batuta de David Afkham. Té altres col·laboracions amb la soprano Camilla Nylund al Brixen Classics Festival i, a Moscou, una gala a la famosa Sala de Concerts Txaiovski amb l'Orquestra Filharmònica de Moscou, dirigida per Marc Piollet. També l'actuació de la *Messa da Requiem* de Verdi al Festival Grafenegg.

Pel que fa al camp operístic, Piotr Beczala va començar la temporada al Teatr Wielki de Varsòvia en el rol principal de *Werther* de Massenet. A més, a la Kammersänger de la WienerStaatsoper, novament com a Werther, com a Ein Sänger

de *Der Rosenkavalier* i en el rol de Don José de *Carmen*. I entre altres moments destacats d'aquesta temporada figura *Lucia di Lammermoor* (Edgardo) a l'Opernhaus de Zuric.

Des que va debutar en el personatge de Duca el 2006, ha estat convidat habitual de la Metropolitan Opera. El seu repertori inclou els personatges de Lenski (*Ievgueni Oneguín*), Prince (*Rusalka*), Edgardo (*Lucia di Lammermoor*), Rodolfo (*La bohème*), Vaudémont (*Iolanta*), Riccardo, i els principals de *Roméo et Juliette* i *Faust*. El 2011 va fer una gira pel Japó amb el Met i va debutar com a Des Grieux de *Manon* de Massenet el 2012. Col·labora amb freqüència a la Staatsoper de Munic i Viena i a La Scala de Milà. El 2016 debutà encarnant el rol de Lohengrin a la Semperoper de Dresden al costat d'Anna Netrebko dirigits per la batuta de Christian Thielemann, que es va publicar en DVD el 2017.

A més de la seva carrera operística, Piotr Beczala manté una important activitat en concert i en recital. El 2011 actuà al concert de Nadal a la Semperoper de Dresden, dirigit per Christian Thielemann; experiència que va repetir l'any següent i que es va convertir en CD i DVD per a Deutsche Grammophon. I altres actuacions en concert l'han portat a Baden-Baden, Amsterdam, Madrid, Budapest, Viena, Milà i Oman.

També ha enregistrat dos àlbums en solitari per a Deutsche Grammophon, *My heart's delight* (2013) i *The french collection* (2015). El seu primer àlbum en solitari per a Pentatone, *Vincerò!*, va aparèixer la primavera del 2020.

El 2014 fou guardonat amb el premi Echo Klassik com a cantant de l'any i el 2019 va ser distingit com a Kammersänger de la Wiener Staatsoper.

Biografies

©FelixBroede

Sarah Tysman, piano

La pianista francesa és la responsable musical de la Wiener Staatsoper, on va ser convidada pel director musical Philippe Jordan. És professora de repertori vocal a la Universitat de les Arts de Berlín des del 2016. Així mateix, és molt reclamada com a acompanyant de lied i en formacions de música de cambra.

Estudià a París, la seva ciutat natal, al Conservatoire National Supérieur de Musique et de Danse, i posteriorment a la Hochschule für Musik und Theater d'Hamburg, a les classes piano de Henri Barda, Grigory Gruzman i de música de cambra amb Pierre-Laurent Aimard, abans d'especialitzar-se en el repertori liederístic amb Anne Grappotte i Hartmut Höll. Es graduà en aquests tres àmbits, i en el programa de postgrau Konzertexamen. Posteriorment també va participar en *masterclasses* amb Dietrich Fischer-Dieskau, Lazar Berman, György Kurtág i Elisabeth Leonskaja, entre d'altres.

Va poder exercir la seva passió de treballar amb cantants durant molts anys a la Komische Oper de Berlín i després a l'Opernhaus de Zurich. Del 2012 al 2016 va ser la responsable musical de totes les produccions operístiques del Festival de Salzburg i des d'aleshores hi ha tornat habitualment com a convidada en actuacions individuals. Com a *coach* vocal i assistent musical, Sarah Tysman ha estat convidada a la Staatsoper de Berlín, Theatre an der Wien, Festival de Bayreuth, Opéra Nacional de París, Òpera Real d'Estocolm i ha treballat amb els directors Bertrand de Billy, Daniele Gatti, Daniel Harding, Philippe Jordan, Kirill Petrenko, Evelino Pido, Franz Welser-Möst i molts dels més grans cantants del nostre temps.

Sarah Tysman ha actuat a La Scala de Milà, Palais Garnier de París, Opernhaus de Zuric, Wiener Staatsoper, Konzerthaus de Dortmund, Philharmonie de Berlín, Festival Verbier, Wigmore Hall de Londres i Tonhalle de Zuric. Entre els seus companys musicals figuren Maria Bengtsson, Angelika Kirchschrager, Wiebke Lehmkuhl, Anna Prohaska, Rolando Villazon i Michael Volle.

Com a solista, va ser premiada al Concurs Internacional de Newport per a joves pianistes, Concurs Elise Meyer d'Hamburg, Concurs Internacional de Piano Maj Lind i Concurs Internacional de Piano de Sant Sebastià. A més, va merèixer una beca del DAAD i la Fondation Natexis/Groupement des Banques Populaires. Sota la direcció de Kirill Petrenko va interpretar el *Concert per a piano* de Grieg i *Prometeus* de Skriabin a la Komische Oper de Berlín i *Petruixka* a la Berliner Philharmoniker. El seu primer CD, amb *lieder* de Richard Strauss acompanyada de la soprano Maria Bengtsson per al segell Dabringhaus und Grimm va rebre molt bones crítiques.

Sarah Tysman actua habitualment amb Piotr Beczala per tot Europa. Després d'una gira de concerts per l'Estat espanyol la tardor del 2019, ara hi tornen novament.

Palau de la Música Catalana

DL 17.05.21

Chouchane Siranossian
& Venice Baroque
Orchestra
—*Les quatre estacions*
de Vivaldi

DC 19.05.21

Vivica Genaux &
Vespres d'Arnadí
—*La Cort de Dresden*

DJ 20.05.21

Orquestra Simfònica de
l'ESMUC & Martínez
Izquierdo
—*Locell de foc*
de Stravinsky

DT 25.05.21

Quartet Casals
—*El retorn al Palau*

DT 08.06.21

Alba Ventura, piano
—*Iberia* d'Albéniz

DJ 10.06.21

Carolyn Sampson
& Juan de la Rubia
—*Quadern d'Anna*
Magdalena Bach de
Bach

DG 20.06.21

Olivier Latry, orgue
—*L'organista*
de la catedral de
Notre-Dame de Paris

DS 10.07.21 | DG 11.07.21

Passió segons sant Mateu
de Bach
—Centenari de
l'estrena amb l'Orfeó
Català

#LaMúsicaEnsOmpleDeVida

Confecciona el teu pack a mida i gaudeix del 15% de **descompte**
(de 1 a 9 concerts) i del 20% de **descompte** (a partir de 10 concerts).
Preus especials per a grups i packs a mida d'entrades. Consulta els
descomptes per a menors de 35 anys a www.palaumusica.cat/joves

Més informació a www.palaumusica.cat

Textos

Stefano Donaudy (1879-1925)

De 36 Arie di Stile Antico

Textos del propi autor

"Vaghissima sembianza", núm. 14

Vaghissima sembianza d'antica
donna amata,
chi, dunque, v'ha ritratta contanta
simiglianza
ch'io guardo, e parlo, e credo
d'avervi a me
davanti come ai bei dì d'amor?

*Vaguíssima semblança d'antiga dona
estimada,
¿qui, doncs, t'ha retratat amb tanta
similitud
que jo miro, i parlo, i crec tenir-te al
meu davant,
com en els bells dies d'amor?*

La cara rimembranza che in cor mi
s'è destata
si ardente v'ha già fatta rinascere la
speranza,
che un bacio, un voto, un grido
d'amore
più non chiedo che a lei che muta è
ognor.

*L'estimada similitud que m'ha
despertat al cor,
tan ardent que ha fet renéixer
l'esperança
que no demano més que un bes, un vot,
un crit d'amor
no li demano més a qui està sempre
muda.*

"Freschi luoghi, prati aulenti", núm. 13

Freschi luoghi, prati aulenti,
rimanete sempre in fior;
che l'estate non vi sementi,
che l'autunno non vi travolga,
che la morta stagion non tolga
tanto magico splendor.
Voglio un dì vagar con lei
fra sì verde soavità,
quando alfin gli affanni miei
lei d'intender mostrerà.

*Frescos indrets, prats olorosos,
quedeu-vos sempre florits;
que l'estiu no us sembri,
que la tardor no us trastorni,
que l'estació morta no s'emporti
tant màgic esplendor.
Voldria vagar un dia amb ella
en una suavitat tan verda,
quan finalment demostris
que entén els meus afanys.*

Freschi luoghi, prati aulenti,
rimanete sempre in fior;
che nessuna stagion vi tolga
tanto magico splendor.
E voi pur, ruscelli chiari,
che di già correte al mar,
di vostr'acque non siate avari
nelle tarde stagion dell'anno,
non unite anche voi l'inganno
d'un sì breve prosperar.
Vo' specchiarmi un dì con lei
nelle vostre chiarezze,
quando alfin gli affanni miei
lei d'intender mostrerà.

*Frescos indrets, prats olorosos,
quedeu-vos sempre florits;
que cap estació no s'emporti
tant màgic esplendor.
I vosaltres, estimats i purs rierols,
que ja correu cap a la mar,
no sigueu avars de les vostres aigües
en la tardívola estació de l'any,
no us uniu també vosaltres a l'engany
d'un progrés tan breu.
Em vull reflectir un dia en ella
en la vostra claredat
quan finalment demostris
que entén els meus afanys.*

"O del mio amato ben", núm. 18

O del mio amato ben perduto
incanto!
Lungi è dagli occhi miei
chi m'era gloria e vanto!
Or per le mute stanze
sempre lo cerco e chiamo
con pieno il cor di speranze?
Ma cerco invan, chiamo invan!
E il pianger m'è sì caro,
che di pianto sol nutro il cor.

*Ai, del meu bé estimat perdut encant!
Lluny està dels meus ulls
qui m'era glòria i orgull!
Ara per les mudes cambres
sempre la cerco i crido
amb el cor ple d'esperança...
Però cerco en va, crido en va!
I el plorar m'agrada tant,
que només de plors alimento el cor.*

Mi sembra, senza lui, triste ogni
loco.
Notte mi sembra il giorno;
mi sembra gelo il foco.
Se pur talvolta spero
di darmi ad altra cura,
sol mi tormenta un pensiero:
Ma, senza lui, che farò?
Mi par così la vita vana cosa
senza il mio ben.

*Sense ella, em sembla trist qualsevol
lloc.
El dia em sembla nit;
el foc em sembla gel.
Si a vegades espero
donar-me una altra cura,
només em turmenta un pensament:
Però, sense ella, què faré?
La vida em sembla una cosa inútil
sense el meu estimat.*

Ottorino Respighi (1879-1936)

Lagrime, P. 9

Text d'Ada Negri (1870-1945)

Tornai: la bocca tiepida
Sovra la fronte t'ho posata al fine,
Mentre la mano fervida
Stringea le trecce del tuo folto crine!
Ma la tua fronte più che neve
gelida,
Ma la tua fronte bianca come cera
Mutato ha il bacio in un acuto
spasimo,
M'ha piena l'alma d'un angoscia
fiera...!
Oh 'l lungo desiderio
Or di speranza più non si conforta:
Quel bacio mio fu l'ultimo,
Povera morta!

*Vaig tornar; la boca tèbia
vaig posar finalment sobre el front,
mentre la mà ardent
premia les trenes dels teus espessos
cabells.
Però el teu front més gèlid que la neu,
però el teu front blanc com la cera
va convertir el bes en un agut espasme.
M'ompli l'ànima d'una angoixa
salvatge...!
Oh, el llarg desig
no es confortarà més amb esperança:
aquell bes meu fou el darrer,
pobre morta!*

Scherzo, P. 68

Text de Carlo Zangarini (1874-1943)

Una notte, al davanzale,
Ero sola, o pur non ero?
Ben mi parve un soffio d'ale
Che giungesse dal sentiero
Chi la guancia mi sfiorò?
Se fu un bacio io non lo so.
Fu la tenda, è ver, rammento,
Che la guancia mi percosse:
La carezza fu del vento,
Pur vorrei che non lo fosse...
Più ci penso e più rammento
Che fu un bacio e non il vento!

*Una nit estava sola
a l'ampit, o no ho estava?
Em semblà un alè d'ales
que venia de la senda
el que em fregà la galta?
No sé si fou o no un bes.
Fou el tendal, és veritat, recordo,
que em va colpejar la galta:
la carícia fou del vent,
jo voldria que no ho fos...
Més ho penso i més recordo
que fou un bes i no el vent!*

Stornellatrice, P. 69

Text de Carlo Zangarini

Che mi giova cantar: "Fior di
betulla:
Vorrei tu fossi il sole ed io la stella,
E andar pel cielo e non pensare a
nulla!"
Quando poi l'eco mi risponde:
nulla?

Che mi vale cantar: "Fiore dei fiori:
Tu sei l'amore mio díoggi e di ieri:
Tu sei l'amore mio che mai non
muori!"
Quando poi l'eco mi risponde:
muori?

Che mi giova cantar: "Fior di
frumento,
Tu sei la mia ricchezza ed il mio
vanto,
Tu sei la mia speranza ed il mio
tormento!"
Quando poi l'eco mi risponde:
mento?

Che mi giova cantar: "Fior de'
ghiacciai,
Si spegnerà nel gel la fiamma mia,
E tanto t'odierò quanto t'amai!"
Quando poi l'eco mi risponde: mai?

*De què em serveix cantar: "Flor de
bedoll;
m'agradaria que fossis tu el sol i jo
l'estrella,
i anar pel cel sense pensar en res!",
quan l'eco em respon: res?*

*De què em val cantar: "Flor de les
flors:
ets el meu amor d'avui i d'ahir:
ets el meu amor que mai no mor!",
quan l'eco em respon: mor?*

*De què em serveix cantar. "Flor de
blat,
ets la meva riquesa i la meva glòria,
ets la meva esperança i el meu
turment!",
quan l'eco em respon: ment?"*

*De què em serveix cantar: "Flor d'una
gelera,
si la meva flama s'apagarà en el gel,
t'odiaré tant com et vaig estimar!",
quan l'eco em respon: mar?"*

Nevicata, P. 65

Text d'Ada Negri

Sui campi e sulle strade
Silenziosa e lieve,
Volteggiando, la neve
Cade.

*Als camps i als carrers
silenciosa i lleugera,
voltejjant, la neu
cau.*

Danza la falda bianca
Ne l'ampio ciel scherzosa,
Poi sul terren si posa
Stanca.

*Dansa el blanc borralló
en l'ample cel, bromista,
després es posa a terra
cansat.*

In mille immote forme
Sui tetti e sui camini,
Sui cippi e nei giardini
Dorme.

*Immòbil de mil formes,
a les teulades i als camins,
a fites i a jardins,
dorm.*

Tutto dintorno è pace:
Chiuso in oblio profondo,
Indifferente il mondo
Tace...

*Tot el voltant està tranquil:
tancat en un oblit profund,
indiferent, el món
calla...*

Ma ne la calma immensa
Torna ai ricordi il core,
E ad un sopito amore
Pensa.

*Però en la calma immensa
el cor torna als records,
i en un amor ensopit,
pensa.*

“Pioggia”, de *Sei liriche, prima serie, P. 90,* *núm. 6*

Text de Vittoria Aganoor Pompilj (1855-1910)

Piovea: per le finestre spalancate
A quella tregua di ostinati odori
Saliano dal giardin fresche folate
D'erbe risorte e di risorti fiori

*Plovía: per les finestres obertes
en aquella treva d'olors obstinades,
sortien del jardí fresques ràfegues
d'herbes assortides i d'assortides flors.*

S'acchettava il tumulto dei colori
Sotto il vel delle goccioline implorate;
E intorno ai pioppi ai frassini agli
allori
Beveano ingorde le zolle assetate.

*Es calmava el tumult dels colors,
sota el vel de les gotes implorades;
i al voltant dels pollancre, els freixes i
les alzines
bevien golafres les gleves assedegades.*

Esser pianta, esser foglia, esser stelo
E nell'angoscia dell'ardor (pensavo)
Così largo ristoro aver dal cielo!

Sul davanzal protesa io gli
arboscelli,
I fiori, l'erbe guardavo guardavo
E mi battea la pioggia sui capelli.

Nebbie, P. 64

Text d'Ada Negri

Soffro, lontan lontano
Le nebbie sonnolente
Salgono dal tacente
Piano.

Alto gracchiando, i corvi,
Fidati all'ali nere,
Traversan le brughiere
Torvi.

Dell'aere ai morsi crudi
Gli addolorati tronchi
Offron, pregando, i bronchi nudi.
Come ho freddo!

Son sola;
Pel grigio ciel sospinto
Un gemito destinto
Vola;

E mi ripete:
Vieni; È buia la vallata.
O triste, o disamata
Vieni! Vieni!

*Ser planta, ser fulla, ser brot
i en l'angoixa de l'ardor (pensava)
tenir un confort tan generós del cel!*

*Recolzada sobre l'ampit els arbrets
i les flors, les herbes, les mirava
i la pluja em batia sobre els cabells.*

*Pateixo, lluny, lluny,
les boires somnolents
s'aixequen
de la plana silenciosa.*

*Grallant fort, els corbs
confiats en les seves ales negres,
travessen les brugueroles
feréstegues.*

*A les cruels mossegades dels vents
els troncs adolorits
ofereixen, pregant, les branques nues.
Quin fred que tinc!*

*Estic sola;
pel cel gris vola
empès un nitid
gemec;*

*I em repeteix:
Vine, fosca és la vall.
Oh trista, oh no estimada,
vine! Vine!*

Ermanno Wolf-Ferrari (1876-1948)

4 Rispetti op. 11

Textos de cançons populars toscanes

"Un verde praticello senza piante"

Un verde praticello senza piante
È l'immagine vera del mio amante.
Un mandorlo fiorito all'acqua in
riva
È dell'amante mio l'immagin viva.
Tutti i raggi del sole e delle stelle
Sono l'immagin di sue luci belle.
Il dolce olezzo di giovane fiore
È l'immagine vera del mio amore.
Amante, amante,
Amore, amore, amore,!
O vieni avaccio a ristorarmi il core!

*Un petit prat verd sense plantes
és la veritable imatge del meu amant.
Un ametller florit en l'aigua de la riba
és la viva imatge del meu amant.
Tots els raigs del sol i de les estrelles
són la imatge dels seus bells ulls.
La dolça fragància de les flors joves
és la veritable imatge del meu amor.
Amant, amant,
amor, amor, amor!
Oh, vine de pressa a restaurar el meu
cor!*

"Io dei saluti ve ne mando mille"

Io dei saluti ve ne mando mille
Quante sono nel ciel minute stelle,
Quante d'acqua nei fiumi sono
stille,
Quante dentro all'inferno son faville
E di grano nel mondo son granelle
E quante primavera foglie adorna
Che sì bella e gentile a noi ritorna!

*Jo de salutacions te n'envio mil,
tantes com petites estrelles hi ha al cel,
tantes com gotes d'aigua hi ha en els
rius,
tantes com guspires hi ha dins de
l'infern,
i com llavors de blat hi ha al món,
i com fulles ornem la primavera,
que torna a nosaltres tan bella i gentil.*

"E tanto c'è pericol ch'io ti lasci"

E tanto c'è pericol ch'io ti lasci
Quanto in mezzo del mar fare un
giardino
A torno a torno un muricciuol di
sassi
Ed in quel mezzo porvi un
gelsomino.
E quando il gelsomin sarà fiorito
Allora il nostro amor
Il nostro amor sarà finito!

*I són tants els perills que jo et deixi,
com fer un jardí enmig del mar,
al voltant un petit mur de pedra,
i al mig un gessamí,
i quan el gessamí haurà florit,
llavors el nostre amor,
el nostre amor s'haurà acabat!*

"O sì che non sapevo sospirare"

O sì che non sapevo sospirare:
Del sospirar me son fatta maestra!
Sospir se sono a tavola a mangiare,
Sospir se sono in camera soletta,
Sospir se sono a ridere e a burlare,
Sospir se sono con quella e con
questa,
Sospir prima sospirando poi:
Sospirare mi fanno gli occhi tuoi.
Sospiro prima e sospiro fra un anno
E gli occhi tuoi sospirare mi fanno.

*Oh sí, que no sabia sospirar;
del sospirar me n'he fet mestra!
sospiro si sec a taula per menjar,
sospiro si estic soleta a la cambra,
sospiro si estic per riure i bromejar,
sospiro si estic amb aquella o amb
aquesta,
sospiro abans, sospirant després:
sospirar em fan els teus ulls,
sospiro abans i sospiraré d'aquí a un
any,
i els teus ulls em fan sospirar.*

Francesco Paolo Tosti (1846-1916)

L'ultima canzone

Text Francesco Cimmino (1862-1938)

M'han detto che domani
Nina vi fate sposa,
Ed io vi canto ancor la serenata.
Là nei deserti piani
Là, ne la valle ombrosa,
Oh quante volte a voi l'ho ricantata!

*M'han dit que demà,
Nina, et casaràs,
i jo encara et canto una serenata.
Allà, en les desertes planícies,
allà, en la vall ombrosa,
oh, quantes vegades te l'he cantada!*

Foglia di rosa
O fiore d'amaranto
Se ti fai sposa
Io ti sto sempre accanto.

*Fulla de rosao
flor d'amarant,
si et cases
jo sempre estaré al teu costat.*

Domani avrete intorno
Feste sorrisi e fiori
Nè penserete ai nostri vecchi amori.
Ma sempre notte e giorno
Piena di passione
Verrà gemendo a voi la mia
canzone.

*Demà tindràs al teu voltantfestes,
somriures i flors,
i no pensaràs en els nostres vells
amors.
Però sempre, nit i dia,
plena de passió
et vindrà plorosa la meua cançó.*

Foglia di menta
O fiore di granato,
Nina, rammenta
I baci che t'ho dato!

*Fulla de menta
o flor de magrana,
Nina, recorda
els besos que t'he donat.*

Ah! ... Ah! ...

Ah! ... Ah! ...

Chi sei tu che mi parli

Text de Gabriele d'Annunzio (1863-1938)

Chi sei tu che mi parli ove non
s'ode
respiro di viventi, oh! chi sei tu?
Perché, invisibil demone custode,
t'ho sempre al fianco, e non mi lasci
più?

*Qui ets tu que em parles des d'on no se
sent
cap hàlit dels vivents, oh! qui ets?
Per què, invisible dimoni guardià,
et tinc sempre al costat i mai no em
deixes?*

Perché una cupa, inesorata, immane
malinconia su 'l mio cervel piombò?
Perché più nulla, ah! nulla, mi
rimane
del divin sogno che il mio cor
sognò?

*Per què caigué sobre el meu cervell
una melangia tètrica, inexorable,
inhumana?
Per què res no em queda, ah!, res
del somni diví que somnià el meu cor?*

Ideale

Text de Carmelo Errico (1848-1892)

Io ti seguì come iride di pace
Lungo le vie del cielo:
Io ti seguì come un'amica face
De la notte nel velo.
E ti sentì ne la luce, ne l'aria,
Nel profumo dei fiori;
E fu piena la stanza solitaria
Di te, dei tuoi splendori.

*Et vaig seguir com arc del cel de pau
pels camins del cel;
et vaig seguir com una flama amiga
en el vel de la nit.
I et vaig sentir en la llum, en l'aire,
en el perfum de les flors;
i la cambra solitària s'ompli
de tu, de les teves esplendors.*

In te rapito, al suon de la tua voce,
Lungamente sognai;
E de la terra ogni affanno, ogni
croce,
In quel sogno scordai.
Torna, caro ideal, torna un istante
A sorridermi ancora,
E a me risplenderà, nel tuo
sembiante,
Una novella aurora.

*Encisat per tu, al so de la teva veu,
vaig somniar molt de temps;
i en aquell somni vaig oblidar
tots els afanys de la terra, totes les
creus.
Torna, ideal estima, torna un instant
a somriure'm encara,
i en mi lluirà, en la teva cara,
una nova aurora.*

Giuseppe Verdi (1813-1901)

“Di tu se fedele il flutto m’aspetta”, ària de
Riccardo d’*Un ballo in maschera*

Llibret d’Antonio Somma (1809-1864), basat en el llibret
d’Agustin Eugène Scribe Locle de l’òpera *Gustave III, ou
le bal masqué* de Daniel Auber.

Di' tu se fedele
Il flutto m'aspetta,
Se molle di pianto
La donna diletta
Dicendomi addio
Tradi l'amor mio.

*Digue'm tu, si fidels
les ones m'esperen,
si banyada en plors
la dona estimada
dient-me adeu
traï el meu amor.*

Con lacere vele
E l'alma in tempesta,
I solchi so franger
Dell'onda funesta,
L'averno ed il cielo
Irati sfidar.

*Amb espelmes esquinçades
i l'ànima tempestuosa,
els solcs sé trencar
de les ones funestes;
i l'infern i el cel
aïrats desafiar.*

Sollecita esplora,
Divina gli eventi:
Non possono i fulmin,
La rabbia de' venti,
La morte, l'amore
Sviarmi dal mar.

*Sol·licita, escateixi
endevina els fets:
no poden els raigs,
ni la ràbia dels vents,
ni la mort o l'amor
apartar-lo del mar.*

Sull'agile prora
Che m'agita in grembo,
Se scosso mi sveglio
Ai fischi del nembo,
Ripeto fra' tuoni
Le dolci canzoni,

*Damunt la proa àgil
que em sacseja,
si em desperto empès
pel xiulet de la tempesta,
repeteixo entre trons
les dolces cançons.*

Le dolci canzoni
Del tetto natio,
Che i baci ricordan
Dell'ultimo addio,
E tutte raccendon
Le forze tua profezia,
Di ciò che può sorgere
Dal fato qual sia;
Nell'anime nostre
Non entra terror.

*Les dolces cançons,
del meu terror nadiu,
que em recorden els besos
del darrer comiat.
I amb tots que
la força de la teva profecia
porti el destí
sigui el que sigui;
a les nostres ànimes
no té espai la por.*

“Quando le sere al placido”, ària de Rodolfo de *Luisa Miller*

Llibret de Salvatore Cammarano (1801-1852)

Oh! fede negar potessi agl'occhi
miei!
Se cielo e terra, se mortali ed angeli
attestarmi volessen ch'ella non è rea,
mentite! io risponder dovrei, tutti
mentite.

Son cifre sue! Tanta perfidia!
Un'alma sì nera! sì mendace!
Ben la conobbe il padre!
Ma dunque i giuri,
le speranze, la gioia,
le lagrime, l'affanno?
Tutto è menzogna, tradimento,
inganno!

Quando le sere al placido
chiaror d'un ciel stellato
meco figgea nell'etere
lo sguardo innamorato,
e questa mano stringermi
dalla sua man sentia ...
ah! mi tradita!
Allor, ch'io muto, estatico
da' labbri suoi pendea,
ed ella in suon angelico,
"amo te sol" dicea,
tal che sembrò l'empireo
aprirsi all'alma mia!
Ah! mi tradia!

*Oh, si pogués negar mes propis ulls!
Si cel i terra, mortals i àngels
volguessin mostrar-me que ella no és
culpable,
hauria de respondre: mentiu, tots
mentiu!*

*És lletra seva! Tanta perfidia!
Una ànimatan negra!, tan mentidera!
Com la coneixia el pare!
Però... i els juraments,
les esperances, la joia,
les llàgrimes i els afanys?
Tot mentida, traïció, engany!*

*Quan al capvespre, amb la serena
claror d'un cel ple d'estels,
posava amb mi al cel
l'esguard enamorat,
i aquesta mà, de la seva mà
sentia l'estreta...
Ah, em traïa!
Llavors, mut i estàtic
dels seus llavis penjat restava,
i ella amb to d'àngel,
“Només a tu t'estimo”, deïa,
i semblava que el paradís
a la meua ànima s'obria!
Ah! Em traïa!*

Giacomo Puccini (1858-1924)

“Recondita armonia”, ària de Cavaradossi de
Tosca

Llibret de Luigi Illica (1857-1919) i Giuseppe Giacosa
(1847-1906)

Recondita armonia
Di bellezze diverse!
E' bruna Floria
L'ardente amante mia
E te, beltate ignota
Cinta di chiome bionde!
Tu azzurro hai l'occhio
Tosca ha l'occhio nero!
L'arte nel suo mistero
Le diverse bellezze insiem confonde
Ma nel ritrar costei
Il mio solo pensiero
Il mio sol pensier sei tu
Tosca, sei tu!

*Secreta harmonia
de belleses diverses!
És morena Floria,
la meva ardent amant...
I tu, bellesa ignota,
coronada de rossos cabells...
Tu tens els ulls blaus,
i els de Tosca són negres!
L'art, i el seu misteri,
les diverses belleses confon.
Però en retratar-la,
el meu únic pensament
el meu únic pensament ets tu,
Tosca: ets tu!*

També et pot
interessar...

Palau Grans Veus
Vivica Genaux & Vespres d'Arnadí
–La cort de Dresden

Vivica Genaux, mezzosoprano
Vespres d'Arnadí
Dani Espasa, clavecí i direcció

J. A. Hasse: “Obertura” de *Didone abbandonata*
J. A. Hasse: “Son qual misera colomba”, ària de *Cleofide*
J. A. Hasse: “Il sacrificio si compisca... Con sì funesto addio”,
d’*Irene*
J. D. Zelenka: *Ouverture a sette concertanti en Fa major, ZWV*
188
J. A. Hasse: “Lieto gioisci o Core... Nocchier che teme
assorto”, de *Cajo Fabricio*
J. G. Pisendel: “Allegro” del *Concert per a violí en Sol major,*
funP I.4 c
J. A. Hasse: “Qual di voi primo invoco-Piange quell fonte”,
de *Numa Pompilio*
J. A. Hasse: “Allegro” de la *Simfonia op. 5 núm. 6*
J. G. Pisendel: “Allegro” del *Concert per a violí en Sol major,*
funP I.4 c
J. A. Hasse: “Di quell’acciario al lampo”, de *Solimano*

Dimecres, 19.05.21 – 20 h
Sala de Concerts
Preu: de 18 a 56 €

Amb el suport de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE

inaem
INSTITUTO NACIONAL DE
ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MUSICA

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION